

FORBIDDEN ROYALS 2

DE
GOLDEN
TROON

JULIE JOHNSON

De gouden troon

Julie Johnson bij Uitgeverij Zomer & Keuning

Verboden Royals-serie:

De zilveren kroon

De gouden troon

Het diamanten rijk

Julie Johnson

De gouden troon

Forbidden Royals-serie – deel 2

Vertaling Erika Venis

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN e-book 9789020543827
ISBN audiobook 9789020543834
NUR 340

© 2021 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2019 Julie Johnson
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Torrid Throne*. Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Bookcase Literary Agency.

Vertaling Erika Venis
Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.juliejohnsonbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door mid-del van druk, foto-kopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveap-paratuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

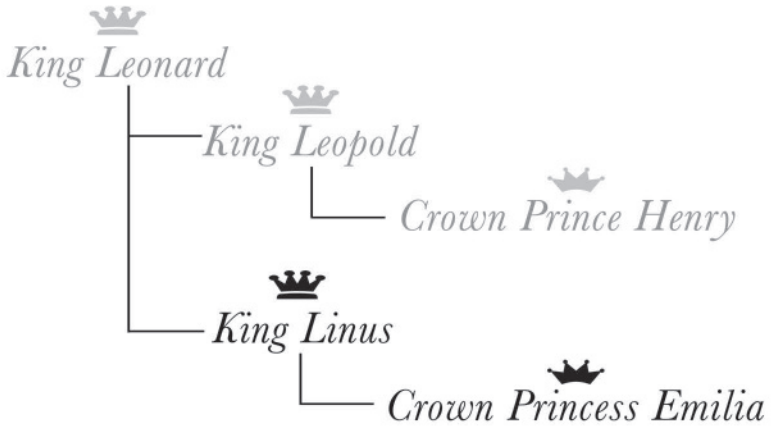
LANCASTER

non sibi sed patriae

GERMANIAN LINE OF SUCCESSION

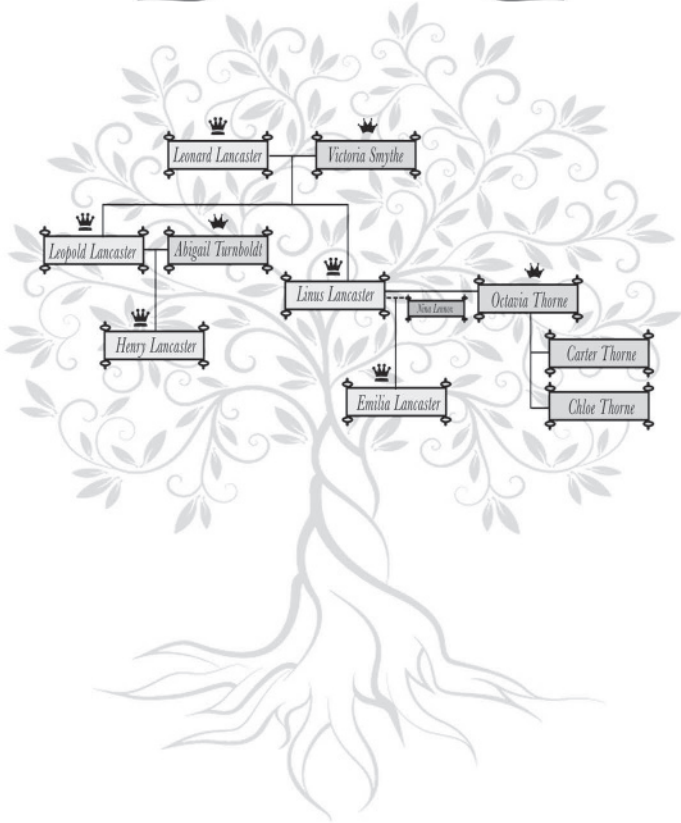

NON SIBI SED PATRIAE

LANCASTER LINEAGE

Voor T.S.

*'Baby, I could build a castle
out of all the bricks they threw at me.*

*And every day is like a battle
but every night with us is like a dream.'*

NEW ROMANTICS, TAYLOR SWIFT

Lieve lezers,

Pak je koffers en vergeet je paspoort niet, want we gaan terug naar Constantië. Bereid jezelf voor op meer koninklijke plotten, verboden afspraakjes en fatale aantrekkingskracht terwijl Emilia haar weg probeert te vinden door haar nieuwe leven als kroonprinses.

Je moet wel weten dat *GOUDEN TROON* geen losstaand verhaal is: het is het tweede deel van de *VERBODEN VORSTENTRILOGIE*. Als je het eerste deel, *ZILVEREN KROON*, nog niet hebt gelezen, sla dan nu dit boek dicht, ga met die mooie ogen van je op zoek naar het eerste boek en begin bij het begin. (Geloof me, je wilt geen minuut missen van de verwickelingen rondom die irritant onweerstaanbare Carter Thorne.)

Een laatste waarschuwing voor je begint: net als zijn voorganger is ook dit boek een sprookje voor volwassenen. Als je liever sprookjes leest zonder gevloek, heftige koninklijke intriges of seks waar de vonken vanaf spatten, is dit verhaal misschien niet iets voor jou.

Non sibi sed patriae

Julie

AFSPEELLIJST

1. **Fire** — Sara Bareilles
2. **Heartlines** — Broods
3. **Yours** — Ella Henderson
4. **I Will Be There** — Odessa
5. **All Along the Watchtower** — Afterhere
6. **Youth** — Daughter
7. **I Wanna Dance With Somebody** — Bootstraps
8. **Closing In** — Ruelle
9. **Bolder** — Anna Dellaria
10. **The Night We Met** — Lord Huron
11. **What If This Is All The Love You Ever Get?** — Snow Patrol
12. **Don't Let Me Down** — Joy Williams
13. **Turning Page** — Sleeping At Last
14. **Clean** — Taylor Swift

PROLOOG

Ik staar naar de vrouw op het voetstuk.

Haar gezicht een masker van zelfbeheersing.

Haar ogen vol geheimen.

Verdrinkend in verdriet over alles wat ze is kwijtgeraakt.

Gehard door de verantwoordelijkheden die ze op zich heeft genomen.

Ze leidt met teugels die ze nauwelijks bevat.

Ze blijft in het zadel zonder bekwaamheid of zekerheid.

Een bezoedelde nalatenschap.

Een gouden troon.

DE MENS IS EEN WISPELTURIG WEZEN.

Eerlijk gezegd heb ik nooit zo goed begrepen *waarom* we de dingen doen die we doen. Misschien ben ik daarom psychologie gaan studeren; ik wilde wanhopig graag tot op de bodem uitzoeken waarom de mens toch altijd weer oorlog voert en ruzie maakt, of dat nou op een modderig middeleeuws slagveld is of in een moderne directiekamer.

De strijd om de macht is stof voor verhalen, vastgelegd in romans en geschiedenisboeken vanaf het moment dat de eerste letters op

papyrus werden gezet. Of het nu gaat om Kain en Abel, Brutus en Caesar of welke andere rivalen dan ook, de geschiedenis lijkt zichzelf telkens weer te herhalen, met een verontrustende onvermijdelijkheid.

Toch vraag ik me af...

Waarom?

Op deze onbeduidende, blauwgroene planeet staan wij als roofdier onbetwist bovenaan in de voedselketen. Geen ander wezen binnen onze atmosfeer vormt ook maar de geringste bedreiging voor onze heerschappij. We zouden ons veilig moeten voelen. Vredig. Onomstreden en ongeëvenaard in onze rol, zonder enige rivaal.

En toch...

Omdat we geen natuurlijke tegenstanders hebben, zijn we onze eigen grootste vijand geworden. Van pure verveling of doordat we naar zelfvernietiging neigen, zijn wij mensen zo geëvolueerd dat we elkaar willen uitmoorden. We zetten alle kansen op vrede opzij en nemen wat we willen, zonder rekening te houden met de gevolgen of met wie we moeten onderdrukken om ons doel te bereiken.

Als we de keuze hebben tussen een wapenstilstand en oorlog, kiezen we telkens weer voor de bloederigste optie.

Misschien zijn we van nature egoïstisch, op moleculair niveau geprogrammeerd om tweestrijd te verkiezen boven eendracht. Misschien is onze neiging tot zelfvernietiging gewoon onvermijdelijk. Want wie *kiest* er nu voor om te vechten als je ook voor vrede kunt kiezen? Wie *wil* er nu een leven lang betere kansen najagen, in plaats van genoegen nemen met wat het lot je heeft toebedeeld?

Het is vast iets in ons DNA, die neiging om dingen te willen die we niet hebben en niet te kunnen genieten van wat we *wel* bezitten. Altijd dat te willen wat we niet kunnen krijgen, hoe onbereikbaarder, hoe aantrekkelijker.

Ik zei het toch: de menselijke aard.

Voorspelbaar wispelturig.

We manipuleren. We manoeuvreren. We zetten onze bezwaren opzij, ons geweten, onze misplaatste moraliteit. We jagen een onweerstaanbaar ongrijpbaar doel na, zonder stil te staan bij de chaos die ontstaat als we het eindelijk bereiken. We liegen en stelen en spelen vals, verminken en breken en bedriegen.

En waarom?

Macht.

Heerschappij.

Om het lot van een land te kunnen bepalen.

Een kroon te dragen.

Een troon te bestijgen.

En dan doet het er niet toe dat daar al een onvoorbereid meisje op zit dat hem toch al niet wilde hebben.

1

'LANG LEVE KONING LINUS!'

Een kristallen champagneglas geheven bij mijn mond; ik voel het koele glas tegen mijn onderlip en mij vingers omsluiten de steel nog iets steviger. Ik voel de belletjes van de champagne al haast tintelen op mijn tong.

'Lang leve de koning!'

Het gejuich vult de ruimte vanuit alle hoeken, tot alle kroonluchters in de grote zaal van het koninklijk paleis rinkelen als hagel tegen de ruiten. De verstikte ademhaling die links van mij klinkt is zo zwak, dat ik niet goed begrijp hoe ik hem boven het lawaai uit kan horen.

Zo'n zwak geluidje, zulke enorme gevolgen.

Met wilde, wijdopen ogen kijk ik naar mijn vader, imposant in zijn kroningsgewaad, de rijkversierde kroon glanzend op zijn peper-en-zoutkleurige haar. Ik kijk vol afschuw toe hoe zijn wangen verkleuren naar een dodelijke paarstint en zijn lippen schuimbekkend wijken, als een vis op het droge, zinloos happend naar lucht.

Zijn champagneglas valt een seconde eerder dan hij op de verhoging en spat in duizenden vlijmscherpe stukjes uiteen rond mijn voeten. De scherven prikken in mijn huid wanneer ik naast hem neerkniel en naar hem toe kruip. Ze snijden in het vel van mijn handen, doorboren de dikke, tulen onderrokken van mijn baljurk als granaatscherven.

Ik neger het sijpelende bloed; die pijn valt in het niet bij de pijn die ik voel in mijn hart terwijl ik toekijk hoe het gif zijn duidelijke uitwerking heeft op het zenuwstelsel van Linus.

Om mijn heen breekt paniek uit. Geluiden dringen door tot mijn zintuigen, maar ze lijken dof en afwezig. Ver weg van mijn plekje hier op het platform. Kreten van afschuw doorboren de lucht, voeten op hoge hakken schuifelen over glimmend marmeren vloeren, hovelingen duiken weg en roepen om de goden die ze veinzen te aanbidden.

Ik ren niet weg.

Ik doe geen schietgebedjes.

Ik kijk niet weg van het gezicht van mijn vader.

Ik blijf hem aankijken tot zijn ogen glazig worden en ik de schreeuw die zich in mijn keel vormt niet langer kan binnenhouden.

‘HELP! ALSJEBLIEFT, KAN IEMAND HELPEN?’

Maar er is niemand.

Hulp is zinloos.

Hij... is weg.

De koning.

Dood.

Voor hij ook maar de kans kreeg om te regeren.

Mijn vader.

Dood.

Voor ik ook maar de kans kreeg hem te leren kennen.

Mijn ogen dwalen af van het roze schuim in zijn geopende mondhoeken en blijven hangen bij de diepe snijwonden in mijn eigen handpalmen. Ik staar naar het bloed aan mijn handen tot ik er niet meer tegen kan. Ik gooi mijn hoofd naar achteren, open mijn mond en laat mijn paniek los op de wereld.

Ik schreeuw tot mijn keel ruw is, schreeuw tot er geen geluid meer over is, schreeuw tot...

‘EMILIA!’

Iemand schudt me door elkaar.

‘Emilia! Wakker worden, Emilia. Je droomt.’

De schreeuw blijft hangen in mijn keel en verandert in een snik terwijl mijn hersenen een voor een de beelden afspelen die nog dicht aan het oppervlak van mijn onderbewustzijn borrelen.

Linus... het gif... al dat bloed.

‘Hé. Rustig ademen.’ Twee grote handen omspannen de blote, bezwete huid van mijn bovenarmen, net stevig genoeg dat ik helemaal wakker word. ‘Gewoon ademen, Emilia.’

Mijn ademhaling gaat zo snel dat ik me duizelig voel worden. Zelfs nu ik wakker ben geschud uit de droom, blijft het verwarde gevoel hangen als een mistbank. De gedachten malen traag en stroperig rond.

‘De... de champagne,’ breng ik uit, nog altijd hyperventilerend. ‘Hij was... hij was...’

‘Luister... je bent veilig. Er kan je niets gebeuren. Je ligt in je eigen bed. Niemand kan je iets aandoen, Emilia. Hoor je me? *Niemand kan je ooit nog kwaad doen.*’

De stem is rauw maar oh zo vertrouwd. Ik focus me op het lage timbre en ik voel me meteen rustig worden, alsof de stem een veilig toevluchtsoord is voor de verschrikkingen van mijn eigen geest. Wanneer zijn handen me nog steviger omklemmen, slaag ik erin mijn ogen te openen en hem aan te kijken. Zodra ik dat doe, zit ik vast in een blauwe trekstraal.

Mijn maag maakt een salto.

‘Weer een nachtmerrie,’ mompelt Carter zachtjes en kijkt me in het donker aan. Hij is zo dichtbij dat ik het litteken in zijn wenkbrauw kan zien, net als de ringen diepdonkerblauw van zijn irissen, de lichte stoppelhaartjes die op dit late uur zijn kaak markeren. Zijn haar zit door de war, zijn bovenlichaam is bloot, alsof hij zo uit bed is gesprongen na een bruto ontwaken.

Waarschijnlijk heeft hij me door de muur heen horen schreeuwen.

Alweer.

Er is een maand voorbijgegaan sinds de kroning, toen mijn vader bijna doodging door een champagneglas met gif. Zo *bijna* zelfs, dat ik zeker wist dat hij werkelijk dood was toen de koninklijke wacht hem naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis bracht. Zeker wist dat ik opnieuw zou moeten rouwen om een overleden ouder... alleen deze keer had ik een kroon op mijn hoofd en moest ik een land leiden.

Over multitasken gesproken.

Ik ben elke dag weer dankbaar dat de artsen erin slaagden het verlamdend effect van het gif tegen te gaan. Hoe onmogelijk het ook lijkt, Linus leeft. Zwakker en kwetsbaarder, dat wel... maar wonderbaarlijk en onmiskenbaar in leven.

Jammer genoeg kan mijn onderbewustzijn dat maar niet onthouden. Zodra ik 's avonds mijn ogen dichtdoe, ben ik terug op dat kroningsplatform, met bloed aan mijn handen, glas dat mijn prachtige baljurk scheurt en chaos die uitbreekt terwijl de koning valt.

‘Alles is goed,’ stelt Carter me opnieuw gerust. ‘Het was maar een droom.’

Maar een droom.

Maar een droom.

Maar een droom.

Maar... vier lange weken waarin ik elke nacht weer schreeuwend wakker word, badend in het zweet. Ik dacht dat het wel beter zou worden toen Linus eenmaal uit het ziekenhuis was ontslagen en de dingen weer hun beloop namen op het kasteel, maar dat was niet zo. Eigenlijk is het alleen maar erger geworden.

Zo erg dat een man die me verafschuwt komt aanrennen om me te helpen...

Mijn ademhaling kalmeert en ik word me meer bewust van mijn omgeving, en dus ook akelig bewust van Carters aanwezigheid

naast me op het bed. Van de grote, eeltige handen die om mijn biceps sluiten. Van de kleine afstand tussen onze gezichten in het donker. Van de geur van zijn huid – zeep en bourbon en specerijen – die over me heen spoelt als een drug.

Ik hap naar adem.

We zijn in weken niet zo dicht bij elkaar geweest. Sinds die afschuwelijke, heerlijke avond in de kas, toen we een onuitspreekbare grens overschreden. Sinds we...

Nee.

Ik sta mezelf niet toe stil te staan bij wat we hebben gedaan, wat we hebben gezegd. En ik sta me zelf al helemaal niet toe stil te staan bij wat we *onbesproken* lieten. Ik zou doorslaan als ik dat deed. Verlangen naar dingen die je nooit meer kunt krijgen, leidt nergens naar.

‘Het spijt me,’ fluister ik met overslaande stem. ‘Ik wilde je niet wakker maken.’

Hij is even stil en kijkt me alleen maar aan. Ik voel hoe zijn blik over mijn huid glijdt als een streling en, *christus*, de aandrang om tegen zijn borst te leunen en zijn warmte te absorberen is zo krachtig dat ik bijna onder de druk bezwijk.

Neem me in je armen en houd mijn verscheurde ziel bij elkaar, wil ik hem smeken. Ook al is het maar voor even.

Alsof hij mijn smeekbede heeft gehoord duwen Carters vingers in mijn arm. Zijn greep heeft iets gewelddadigs; ik weet niet zeker of hij me door elkaar wil schudden of me tegen zich aan wil drukken. Volgens mij weet hij het zelf ook niet. Hij kijkt me aan alsof ik half gif ben, half geneesmiddel. Gelijke delen redding en verwoesting.

Jij bent aan zet, stiefbroer.

Zijn kaak is aangespannen. Ik kijk naar een ritmisch trillend spiertje in zijn wang en ik weet dat hij het voelt: die onmiskenbare aantrekkingskracht die altijd tussen ons hangt, zelfs wanneer we het volstrekt oneens zijn. Zelfs als we een hekel aan elkaar hebben.

Magneten.

‘Emilia...’

‘Ik mankeer niets,’ onderbreek ik hem voor hij iets kan zeggen waardoor ik niet langer het ijskoude masker van zelfbeheersing kan bewaren dat ik de afgelopen weken heb gedragen in zijn bijzijn. ‘Echt. Je mag me nu ook wel loslaten.’

Hij laat zijn handen vallen alsof hij ze gebrand heeft.

Met de nodige inspanning sla ik mijn ogen neer en kijk naar de sprei. Mijn benen zitten verward in de lakens, bewijs voor de strijd die ik heb gevoerd met mijn onderbewustzijn. Ik woel ze los, trek mijn knieën op naar mijn borst en schuif naar achteren tegen het hoofdeinde om zo een beetje ruimte tussen ons in te krijgen.

Net als ik denk dat hij weg zal gaan zonder iets te zeggen, blijft hij, tot mijn grote verrassing. Er valt een lange stilte. Als hij die eindelijk doorbreekt, is zijn stem zorgvuldig emotioneel.

‘Je schreeuwde.’

Ik bijt op mijn lip.

‘Niet zomaar wat paniekgeluidjes, zoals eerder. Dit klonk eerder als...’ Hij ademt uit. ‘Alsof iemand hier bezig was je te vermoorden.’

‘Ik...’ Maar ik kan niets meer uitbrengen en slik. Ik kan hem niet tegenspreken, want hij heeft gelijk. Mijn keel voelt nog schor aan van mijn ruige gejammer.

Mijn blik schiet in zijn richting en voor het eerst valt het me op hoe afgemat hij eruitziet. Niet van één slapeloze nacht, maar van een *heleboel* slapeloze nachten. De donkere kringen onder zijn ogen passen perfect bij de mijne. Blijkbaar ben ik niet de enige die ik de afgelopen weken heb wakker gehouden met mijn nachtmerries. Ik voel de schaamte opkomen.

‘Carter, het... het spijt me.’

Hij schraapt luid raspand zijn keel. ‘Je nachtmerries. Ze worden erger.’

Ik knik.

‘Waar ging deze over?’

‘Hetzelfde waar ze *altijd* over gaan.’

Hij fronst zijn wenkbrauwen.

‘De kroning. Ik beleefde hem opnieuw. De champagne. Het bloed. Linus...’

Hij kijkt me zwijgend aan, dus ik ga verder.

‘In de droom sterft hij in mijn armen. Elk keer weer. Ik begrijp niet waarom ik blijf dromen dat hij dood is. De dokters hebben hem weer bij bewustzijn gebracht. Hij *leeft*. Ik weet dat hij leeft. Maar telkens als ik mijn ogen dichtdoe...’ Ik schud mijn hoofd en vecht ineens tegen de tranen. ‘Volgens mij mankeer ik iets. Misschien word ik wel gek.’

‘*Hé*. Kijk me aan.’

Ik gehoorzaam.

‘Je mankeert niets.’ Hij kijkt me strak aan. ‘Het is deze verdomde plek, deze verdomde *wereld* die doordraait. Niet jij.’

Doet Carter Thorne nu aardig tegen me?

Dat hij aardig doet, komt zo zelden voor dat mijn hart meteen een sprongetje maakt.

Ik bijt op mijn onderlip zodat ik de woorden binnenhoud die ik niet durf uit te spreken. Ik wil niets liever dan me naar voren werpen, in zijn armen. Troost vinden tegen zijn gladde, strakke borst, zijn hitte opzuigen tot de schaduwen in mijn geest zijn verjaagd.

Maar ik kan het niet.

Als hij het plotselinge verlangen in mijn ogen al ziet, zegt Carter er niets van. Maar zijn kaak spant strakker aan en zijn sterke handen omklemmen de dikke stof van mijn sprei, alsof hij vecht tegen zijn zelfbeheersing.

‘Je kunt misschien beter gaan,’ dwing ik mezelf te zeggen, maar ik haat elk verraderlijk woord.

‘*Juist*. We willen niet dat het personeel rare ideeën krijgt over waarom ik midden in de nacht in jouw kamer rondhang.’

Ik deins terug bij zijn plotseling bijtende toon. ‘Carter, je weet dat ik dat niet bedoel..’

‘Maak je geen zorgen.’ Hij is al halverwege de deur; zijn woedende stappen worden verlicht door het maanlicht dat binnenvalt door de glazen terrasdeuren. ‘Volgende keer laat ik je wel schreeuwen.’

De deur slaat zo hard dicht dat de schilderijen rammelen en ik blijf opnieuw achter in het donker, met alleen mijn nachtmerries als gezelschap.